

„Co se vlastně stalo?“

„Míven.“

Mlčky se na mě dívá. Snaží se mě povzbudit, jenže drkotám. Už půl roku mluvím uktápzop. Jsem zkamenělý strach. Bojím se všeho a všech. Bojím se opustit svůj byt, svou celu, svou kobku i chrám, past i ráj, kolébku mou i brloh můj... Bojím se, že zas bude někdo chtít, abych to celé vyprávěla, zas a uvonz, že se mě budou ptát, jak to bylo, co to bylo, zas a uvonz, jako na kolotoči, jako na popravišti, jak v soudný den, uvonz, uvonz, dokud se řetězy neurvou, sekyra nezlomí.

Jenže já nic nevím. Protože se mátom a nemluvím. Protože mha, ha, ha.

Stěním to nevádí. Stěny mě obrůstají jako chapadla. Radši bych líány, jenže chapadla. Mínzálb. Mátokrd.

Terapeutka se dívá, jako bychom měly všechen čas.

„Pak už jsem se jen trásla... víte... po té ... itrms,“ blekotám.

„Jak dlouho jste se trásla?“

„Nevím.“

„A co bylo předtím?“

„Předtím jsem brečela.“

„Jak dlouho?“

„Všechen čas.“

Dívá se na mě ještě pěkněji, dává mi najevo, že je se mnou, že jsme tady, že tu nikdo jiný není.

„Čálp přešel v trás a sařt v padání. Padala jsem pořád a odevšad.“

„Přejde to. Potřebujete jen trochu síly.“

„Vy víte, co se stalo?“ tážu se úpěnlivě.

„Sebrali vám psaní. Vaše psaní. Psaní vaší krví a na vaši kostní dřev. Psaní, co všechny rozzuří. Nepříčetný, špinavý psaní.“

Zase se roztřesu, jak je její diagnóza přesná.

„Co se mnou bude?“

„Začnu vaše psaní léčit. Vás ne. Vy jste přesně tolik blázen, kolik potřebujete pro svoji profesi. Musíte přestat mluvit pozpátku. Musíte své psaní získat zpět. Chcete ho?“

S hrůzou se na ni mávídop.

Stojím před domem a vyhlížím ho. Celá moje ulice ho vyhlíží se mnou, lidé za okny správně tuší, že se asi těžko budu choulit v únoru ve svetru a v žabkách jen tak. Mrznu tady, abych ho aspoň trochu zakryla. Aby byl vidět míň. I když nemám pocit, že mu vadí, jak je tu očumován. Spíš bych řekla, že se tím baví, prezidentů už viděl dost, rád by ještě stihnul nějaké mé sousedy.

Stihnul? To slovo nad námi visí jak Damoklův meč. Jak pružina v budíku. Alarm z věčnosti.

Přijíždějí přesně. Vystoupí. Usměje se pomalu a z hloubi. Skoro bych řekla pátravě. Zadumaně. Šerifové se usmívají s ním. Ti zas široce, zubatě, chlapsky. Otvírají kufr vozu, podají mi kytici a lahev bohemia sektu, co už vím, že není šampaňské. Největší Čech mi podá kytici, domnívám se, že mu ji mám chvíli podržet, že ji někomu veze. Zdravíme se tichounce, aby nebylo poznat, že se hned za dveřmi políbíme.

Je to poznat. Tak radši jdem. S květinou. Zdá se, že je moje. Políbíme se.

„Ahoj,“ řekne znovu a ještě tišeji.

Pak žádná slova. Nepotřebujeme je. Ne u mě doma. Největší Čech na mé pohovce... Takhle se mi pořád zjevuje. Takhle se mi bude zjevovat už navždycky, je to výjev jako obláček, hravý a rozmazaný a neuvěřitelný jako mha, ha, ha.

Tiše se na něj dívám. On na mě.

„Nemohl jsem spát. Báł jsem se, že to s tebou je všechno nad mé síly.“

To se mnou...

„Kdyby bylo, tak nevádí. Mně určitě ne,“ ujišťuju ho.

Jen se mě dotkne.

„Těšil jsem se k tobě.“

Neexistují slova pro to, abych mu řekla, že ani já jsem nespala. Že to s ním je nad mé síly.

„Vzal jsem si hodně prášků na spaní, abych měl energii. Jsem z nich ještě celý zpitomělý.“

Znovu se mě dotkne, jako by se potřeboval ujistit, že existuju.

Tramtará.

Není to popis, aby bylo jasno, není a nebude. Je to cudnost. Němota. Popěvek na kolenou. Úcta. Taky bezradnost ze slov, nechut' popisovat, co se vymyká popisům.

Takže Tramtará, hovada.

Proto ho tolik znám. Proto o něm vím všechno, i to, co jsme si neřekli. Jsem s ním jedno tělo jedna duše. Teda byla jsem. Nevím, jestli ještě budu. Vysvětlili mi, že se to nehodí. Já za to můžu?

Žena, muž a závrať. Otvírám oči. A ejhle, Největší Čech nade mnou, Pánbůh pode mnou. Dokáže si to vůbec někdo představit? Já už zase ne. Pořád se mi to vrací.

„Tou kytkou jsi mi udělal velikánskou radost. Nikdys mi žádnou kytku nekoupil.“

„Já jsem ji nekoupil. Dostal jsem ji.“

„Byl vlastně v něčem trochu autista.“

„V čem přesně?“

„Ve vztahu k ženám, řekla bych. Působil vždycky dojmem, že je pekelně soustředěný na jednu jedinou věc. Aby ji nespletl. Nikdy ji nespletl. Takhle nějak jsem to vnímala i s tou kyt-

kou. Byl soustředěný na to, že neví, kam s ní. Na každého jiného bych se zlobila, kdyby mi přinesl kytku, kterou dostal. Na něj ne.“

Scházíme se v naší oblíbené restauraci, co se nám vlastně ani moc nelíbí, ale naše vynalézavost stran hospod nebyla nijak originální. Místo většinou určil on, vládnul mi a já ho poslouchala.

Jako před každým setkáním s ním jsem od rána vynervovaná, nemůžu nic dělat a všechny své ochromené síly musím soustředit na to, abych přišla včas, ale ne brzy, prostě s takovým tím koketním pozděním, co je mi zoufale nevlastní.

Jako vždy jedu tramvají, což ho nepřestává překvapovat. Jezdím ráda tramvají. A ještě radši chodím pěšky. Když vycházím z domu, zazvoní mi telefon.

„V kolik jsme se měli sejít?“ ptá se.

„Ve čtyři,“ způsobně odpovídám.

„Aha. Já jsem tu už od tří.“

„Promiň,“ říkám.

„Ale ty za to přece nemůžeš,“ směje se.

Vcházím. Blížím se k němu, dívá se, usmívá se, jsme třeskutě čitelní, kolem nás třískaj elektrošoky. Nikdy jsem nezažila takové blížení.

Polévka a víno, ale jen maličko, k tomu pár našich zadrhávajících slov.

Jedeme ke mně. Nedaří se mu stavba mlýna, všechno se mu bortí, vypráví mi. Je zničený, smutný, zraněný. Děsí mě. Chci mlýn vidět, ale pochopím, že se mi ho ostýchá ukázat.

Vypráví, jak mu bylo řečeno, že je nýmand. Stydí se. Pokukuje po mně, vypadá to, že si snad myslí, že mu to potvrdím.

„Jsi naprosto úžasnej,“ vyhrknu.

„Myslíš?“ hledí na mě s nadějí.

„Vím.“

Dotkne se mě, jako by se potřebovat ujistit, že nejsem přelud.

„Chci ti říct, že jsme byli vyzrazeni,“ pronese klidně.

Vyděšeně na něj zírám. Bože, Přebože.

Mohu pro něj udělat jen jedno. Dělán to.

„Tehdy jsem ho viděla naposledy. Tedy z té blízkosti, co řekli, že je ándohven.“

„Oni. Řekli. Mlýn. Všichni dávno vědí, že myslíte film.“

„Nemusím nazývat věci pravými jmény. Pravý musí být příběh. Příběh musí mít pravdu. Tak jsem si to myslela, teď už míven.“

„A v téhle knize?“

„V jaké?“

„V téhle.“

„Nevím, jestli ji napíšu.“

„Ale víte.“

„Bude to pátrání. V *Tajné knize* jsem si nic nevymyslela. Ina ovols. Ale nebylo mojí povinností to takíř. Nejdřív jsem tvrdila, že jsem si ji celou vymyslela. Lhala jsem, mám na to literární právo. Jenže debilní česká média mi tu lež osolila. Asi chyběli ve škole, když se probíral román. Nejde o to, kdo je Největší Čech, kdo jsem já. Chtěla jsem, aby mi rozuměli i lidé na Marsu. A že se to opravdu stalo? To mé knížce jen přidává na kráse. Na důrazu. Není nutné to vyřvávat. Čtenáři to pochopili. Mnoho lidí mi napsalo, že zažili něco podobného, psaly mi ženy, že také ony mají svého Největšího Čecha.

„Nechcete mu v téhle knize říkat pravým jménem?“
„Ne. Je to můj Největší Čech. Už mu tak říkají všichni.
Díky mně, zmlácené. Už mu tak budou říkat navždycky.“

Odjíždím s Lenkou, jejím Námořníkem, s Mírou a s jeho ženou lyžovat do Rakouska. Na pokoji spím se Sylvií, milou blondýnkou. V penzionu mají wellness, rochníme se, jíme, se Sylvou spolu zaostáváme za ostatními, obě chodíme pozdě a jediné jsme nepřivezly flašku vína. Takže se nám smějou. Sylvie má doma manžela, často jí volá. Já nemám nikoho, ale ještě si to moc neuvědomuju, to přijde později. Stýská se mi po Největším Čechovi. Jeho telefonní číslo nemám dlouho a nevím, jestli mu smím volat. Celý den chumelí a fičí, jedu na vleku, blížím se k vrcholům a najednou zataoužím ho slyšet.

Stojím prokřehlá nahoře na svahu a víchr mě každou chvíli smete. Vytáčím číslo. Vezme to a nadšeně mě zdraví. Vesele křičí. Jede do televize podívat se na upoutávky k filmu. Ano, k filmu, žádnému mlýnu. Rád mě slyší! Tak na horách!

Jsem si skoro jistá, že v životě nestál na lyžích, ale neptám se. Ptám se na zdraví. Nic moc, ale těší se, až bude film hotov. Pár lidí už ho vidělo, ale nikdo prý mu nic neřekne, posmutní.

Už se neptám, jestli mi ho nechce také pustit. Myslím, že by to pro něj byla stresová záležitost. Pro mě ostatně také. Tolik si přeju, aby se mu povedl, aby se dotkl hvězd jako už tolikrát.

Připadá mi tak nějak veselý až moc. Takže mám o něj obavy. Nezastírá mi něco? Radši jedu dolů, víchr mnou smýká, v chumelenici nevidím, vydávám se mu napospas, nevnímám.

Proč by nemohl být až moc veselý? Všechno je v pořádku.

Film bude nádherný a Největší Čech za něj dostane spousty cen. A on po cenách touží. Potřebuje hrát a vyhrát a dává si jen ty nejvyšší mety. Vždycky jich dosáhne.

Mladý snowbordák přede mnou vysekne ostrou otočku a hodí na mě závěj. Hodí na mě ticho. Vězím v něm, ticho zebe a já poprvé nahlédnu, jak ledově sama mohu být.

„Musela jste přece počítat s tím, co se stane, když *Tajnou knihu* vydáte.“

„Alesum?“

„Měla jste s tím počítat.“

„Mísalhuosen. Spisovatel není politik ani advokát. Píše bez ohledu na okolnosti.“

„Chcete říct bezohledně?“

„Do jisté míry ano. Tu míru určuje on sám.“

„Třeba jste ji překročila.“

„To je moje noční arúm.“

Nevolá, nevolám. Jednou to tak zůstane. Vím to, ale vědět nechci. Chtěla bych jen, aby kolem něj bylo všechno hezké. Urovnané, jak to má rád. Já mu tam moc trčela.

„Největší Čech je v nemocnici,“ uslyším z rádia, z televize, čtu na všech internetových stránkách.

Volám Jeronýmovi, jeho asistentovi.

„Nic mi nezatajuj!“

„Je to vážný. Jako vždycky.“

„Můžu s ním mluvit?“

„Nemůže mluvit.“

„Můžu ho pozdravovat?“

„Pokusím se.“

Vzteká se. Chtěla bych mu říct, jak moc na něj myslím.

* * *

„Užákodeň ot.“

„Proč ne?“

„Musela bych psát tak, jako kdyby to neměl nikdo tsíč.“

„Co byste napsala?“

„Že byl sám víc a strašlivěji než v závěji. Myslím, že dal slib, že už mě nebude nikdy kontaktovat. On sliby dodrzuje. Tedy většinou. Nechtěla jsem mu dělat žádné problémy. Nejradši bych běžela do nemocnice a seděla u dveří jeho pokoje spolu s ochrankou. Věděla jsem, že nesmím. Ven pronikaly nepěkné zprávy. Byl ýnatsert za náš vztah. Bojím se to psát.“

„Pomáhá vám to. Vždycky jste psala.“

„Nevzpomínám si, jak se to dělá.“

„Popředu.“

„Zas to potřísnej hovny.“

„Kdo?“

„Neumím to vyslovit.“

„Myslíte bulvár?“

„Bulvár je všechno.“

„Pište, jako by neexistovali.“

KOMENTÁŘ ZRŮDIČEK: Negramotná spisovatelka si na něj během jeho pobytu v nemocnici ani nevzpomněla, neměla totiž čas, důvěrný zdroj z jejího okolí nám sdělil, že doma sází milióny s mrkví a na hlavě má oranžovou rádiovku, no vždyť to povídám, je to nebezpečná, vypočítavá ženská.

„Nemůžu napsat, že všechno, z čeho mě pak obviňovali, se stalo dávno předtím, než *Tajná kniha* vyšla.“